

دانش آموز من ویتمین کلاس است

آموزش علوم به صورت نمایش گروهی

نمادین مواد مورد نیاز بدن بین آن‌ها جایه‌جا می‌شود. این ارتباط در ذهن دانش آموز نهادینه می‌شود.

حاصل کار این بازی - نمایش، ایجاد انگیزه‌ی بسیار بالا برای یادگیری، فعل بودن تمامی دانش آموزان و آموزش عمیق مطالب کلاس است، به این شکل که حتی بعد از چند ماه، دانش آموزان ضعیفتر کلاس هم توان پاسخگویی به سؤالات را داشتند.

برای تماشای فیلم این تجربه‌ی آموزشی، بارگرد مقابله را اسکن کنید.

کتاب علوم پایه‌ی چهارم دوره‌ی ابتدایی، به توضیح شکل و کار برخی از اندامها و دستگاه‌های داخلی بدن انسان می‌پردازد. بعد از تدریس چندساله‌ی این درس‌ها به این نتیجه رسیدم که چون در این درس‌ها آزمایشی برای دانش آموزان طراحی نشده است، این مطالب دیرتر از بقیه‌ی مطالب در ذهن دانش آموزان شکل می‌گیرند. به ذهنم رسید بخش فیزیولوژی علوم دوره‌ی ابتدایی را به شکل یک بازی - نمایش گروهی در بی‌اورم تا جذابیت آن برای دانش آموزان بیشتر شود تا دانش آموزان بیشتری در کلاس در یادگیری این مطالب موفق باشند.

در این بازی، به هر کدام از دانش آموزان نقش یکی از اندامها را دادم. مفاهیم مربوط به آن اندام را به صورت شعر درآوردم. دانش آموزان هم کارت‌هایی تهیه کردند که نماد ویتمین، پروتئین، هیدروکرین، اکسیژن، کربن دی اکساید، اسید اوره، آب و ... بودند.

دانستان این نمایش از جایی شروع می‌شود که دانش آموزی در نقش علی روز بعد امتحان علوم دارد، اما چیزی بلد نیست. از منزل خارج می‌شود و زیر درختی به خواب می‌رود. چون در فک آزمون علوم روز بعد است، در خواب، درخت و تمامی اندام‌های بدن با او شروع به صحبت می‌کنند و نقش خود و ارتباطشان با دیگر اندام‌ها را بیان می‌کنند و از طریق کارت‌هایی نمادین، دادوستد مواد را نجات می‌دهند. برای مثال، شش اکسیژن را به سیاه‌رگ می‌دهد و کربن دی اکساید را از سرخرگ می‌گیرد و از راه نای و بینی خارج می‌کند. وقتی دانستان کار اندام‌ها به پایان می‌رسد، دو دانش آموز در نقش ویروس و باکتری ایفای نقش می‌کنند و شکل ورود خود را به بدن علی بیان می‌کنند. در انتهای، دانش آموزی که نقش گلبول سفید را دارد، به دفاع از بدن می‌پردازد و راه مبارزه با ویروس و باکتری را بیان می‌کند.

در انتهای، علی از خواب بیدار می‌شود و به خانه می‌رود، اما وقتی کتاب علومش را ورق می‌زند، می‌بیند تمامی مطالب کتاب را در خواب دیده و آن‌ها را بلد است.

هر دانش آموزی نقش خود را می‌داند و چون با بقیه‌ی اندام‌ها در ارتباط است، شکل ارتباط کلامی از راه شعر است و کارت‌های